

akademski list

PRESSING JUNIOR

www.pressing-magazin.rs

Broj 6 Godina III

Diploma
za
zavičaj

AA

СТУДЕНТСКИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР НИШ

Ниш, Шуматовачка бб
018/ 523 364, 523 120, 523 411

Академски фолклорни ансамбл "ОРО"

Велики народни оркестар

Академски мешовити хор

Академски женски хор

Академско позориште

Психолошко саветовалиште
за студенте СКЦ-а Ниш

Књижевно-трибински и
документарни програм

Издавачка делатност

Музичко-сценски програм-
концерти, перформанси

Ликовни програм- изложбе

Филмски програм

Међународни студенчески
фестивал фолклора

Међународни студенчески
позориши фестивал Урбанвест

Светосавски бал

Аудиција за ансамбле Студентског културног центра Ниш одржаваће се у другој половини октобра, у просторијама СКЦ-а у згради Универзитета у Нишу, Шуматовачка бб.

Ближе информације о терминима биће доступне на сајту СКЦ-а, као и на Фејсбуку страницама ансамбала. Пријављивање за аудиције за све ансамбле врши се путем мејла, akud@skc-nis.com.

www.skc-nis.com

Sadrzaj:

Diploma
za
zavičaj

4-7 Šest decenija omladinskog pozorišta i alternativne kulture

Piše: Jovana Kovačević

8-9 Intervju: Sanja Stevanović

Na putu do uspeha treba preživeti i mnogo padova

Razgovarala: Katarina Mladenović

10-11 Intervju: Strahinja Kostadinović

Bez smisla nema budućnosti čovečanstvu ma koliko mi u tehničko-tehnološkom smislu napredovali

Razgovarala: Katarina Mladenović

13-14 Intervju: Nikola Mihajlović

Mnoge stvari gube smisao čim prestanemo da napredujemo i upadnemo u rutinu

Razgovarala: Katarina Mladenović

15-17 Intervju: Aleksandar Đokić

Čast je i privilegija raditi u mediju koji nije podložan nikakvom pritisku

Razgovarala: Katarina Mladenović

18-19 Ljubav prema pevanju i narodnim igramama u akademskim ansamblima

Piše: Jovana Kovačević

SPECIJALNO IZDANJE AKADEMSKOG LISTA PRESSING

Pressing junior

Godina III, broj 6

Izdavači: Studentski informativno izdavački centar,
Studentski kulturni centar - Niš

Za izdavača: Dejan Kostić, Dr Dragana Petković

Štampanje ovog broja pomogli su:

Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja

Ministarstvo kulture i informisanja

Sekretarijat za kulturu Grada Niša

Šest decenija omladinskog pozorišta i alternativne kulture

Piše: Jovana Kovačević

Gase se svetla. Pale reflektori. U sali vlada tišina. Svi čekaju. A onda se podiže zavesa i izlaziš na scenu.

Iako verovatno mnogi ne znaju kakav je to osećaj, za glumca je to prirodno stanje. Tako izgleda jedan njegov radni dan, a u **Akademskom pozorištu Studentskog kulturnog centra Niš** to traje već punih šezdeset godina. I pored toga što poslednjih nekoliko meseci ceo svet kao da je zaustavljen, a možda baš zbog toga, kultura i dalje uspeva da nekako izbjije iz prašnjavih čoškova i donese ne samo razonodu, već i nadu, koja je ovih dana potrebnija nego ikad. I možda baš zbog toga **jubilej ove ustanove kulture, koja već šest decenija okuplja pod svojim krovom mlade umetnike**, nije otkazan.

U ne baš tradicionalnom, onlajn obliku, šezdesetogodišnjica Akademskog pozorišta bila je obeležena u sklopu ovogodišnjeg Urban festa, na kome su bile prikazivane predstave koje su se tokom godina istakle na ovom festivalu. **Film koji govori o šest decenija postojanja Akademskog pozorišta** otvorio je Urban fest i uperio reflektore na sve one najbolje momente iz istorije ovog pozorišta.

Miloš Cvetković, umetnički rukovodilac Akademskog pozorišta, ističe važnost obeležavanja šezdesetogodišnjice ove institucije, kao i čuvanja tradicije Urban festa, pogotovo u ovim nezgodnim vremenima.

„Morali smo da ga održimo u tom onlajn obliku zbog situacije. Želimo da koliko-tolikо doprinesemo nekom kulturnom dešavanju, makar ono bilo i digitalno, zato što se jako malо stvari događa. Verujem da je ljudima potreban neki kulturni sadržaj.“

Prema njegovim rečima, film o pozorištu, kao i druge aktivnosti sprovedene poslednjih

meseci, kao što je vebinar o budućnosti (digitalnog) pozorišta i posledicama vanrednog stanja po pozorišnu umetnost, i neke manje onlajn manifestacije koje su u planu, samo su segmenti u obeležavanju jubileja, budući da usled trenutne situacije nije moguće organizovati veći događaj.

Ali nije samo publika ta kojoj su potrebni pozorište i kultura. **Šta je sa glumcima? Šta njima znači Akademsko pozorište?** Za Spiru Nikolića (24) pozorište predstavlja izvor pozitivne energije.

„Kada sam primljen u Akademsko pozorište, nisam ni zamišljao kakav će uticaj ono imati na ceo moj razvoj. Za pet godina koliko sam član, na neki način sam sazreo, otkrio šta me zanima, naučio dosta stvari o sebi, ali i o drugima. Kada govorim zašto sam u Akademskom pozorištu, često volim da napomenem da me ispunji energijom i dobrim raspoloženjem. Kao što neki ljudi, recimo, idu na trening kako bi izbacili negativnu energiju, tako se u pozorištu hranimo upravo pozitivnim raspoloženjem i vedrim duhom. Ono što Akademsko pozorište može da pruži jeste razvijanje talenta, nov način razmišljanja, kvalitetno ispunjeno vreme, pa čak i razna putovanja i festivala.“

Nekada je teško reći šta je to što ljude privuče pozorištu i glumi, ali za Jovanu Đorđević (28), koja je već deset godina član Akademskog porišta, gluma je nešto što je nju oduvek vuklo. Ovo pozorište smatra svojom „matičnom kućom“, kojoj se uvek vraća nakon drugih projekata van njega.

„Imala sam potrebu da glumim, htela sam da se bavim glumom od malena, a onda sam saznaла da u Nišu postoji pozorište koje okuplja mlade talentovane ljude, koje to interesuje a koji pritom nisu profesionalni glumci, već zaljubljenici u glumu, i tako sam došla do Akademskog pozorišta. Prvenstveno sam htela da se bavim glumom i u Akademskom pozorištu sam i stekla najveće iskustvo.“

Kao što reče Jovana, Akademsko pozorište oduvek je bilo okupljalište mladih, mesto gde su mogli da izraze sebe kroz umetnost. **Kamera scena „M“, kako se nekada zvalo ovo pozorište, još šezdesetih godina prošlog veka postaje dom omladinske kulture, izvodeći predstave koje se u to vreme niko drugi nije usuđivao da izvodi, i tako stičući status alternativnog pozorišta, koji je zadržalo i do danas.** Kao što su se tada izvodili moderni komadi, tako se Akademsko pozorište i danas ponosi svojom urbanom produkcijom.

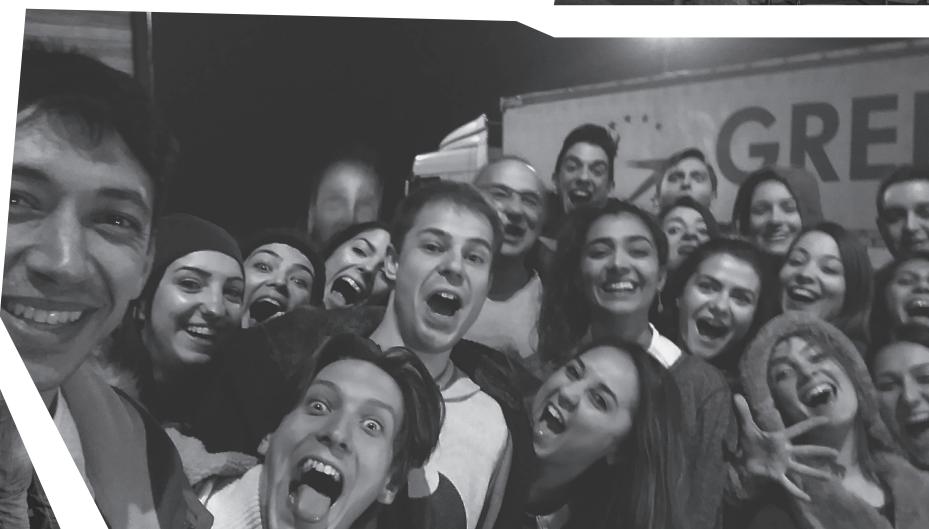
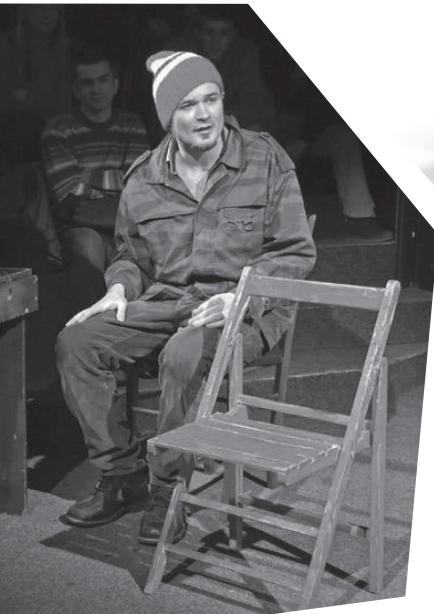
Možda o uspehu Akademskog pozorišta kroz decenije najbolje govori činjenica da su brojni njegovi članovi svoje uloge nastavili da igraju u poznatim pozorišnim i filmskim produkcijama, kao i na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Natalija Stepanović (18), koja je ove godine upisala glumačku akademiju kao prva na listi, o dve sezone koje je provela kao član pozorišta govori sa velikim osmehom na licu.

„Obično kažu za mene da se mnogo brzo integriršem u novu sredinu, da se jako brzo osećam kao da sam celog života tu. Tako je bilo i sa Akademskim, i to već od drugog meseca mog bivstvovanja tamo. Atmosfera je jako glumačka i jako umetnička, i nekako se oseća u vazduhu znanje. Svi su prijateljski nastrojeni jedni prema drugima, svi su raspoloženi da ti prenesu znanje a to je najlepše od svega. Kad god se radi nešto, radi se zajedno, a taj timski rad mi je omiljen. Spremanje predstave je grupni rad, pomažemo se međusobno, dajemo savete, i to je predivno. Ni u jednom trenutku nisam osetila u Akademskom pozorištu neku vrtsu rivalstva ili zavisti, a ima toga u glumačkom svetu, te sujete, što je po mom mišljenju jako nepotrebno i ružno, jer svi smo tu zbog jedne stvari, svi istu stvar volimo i njoj težimo, pa onda nema razloga da se ne volimo.“

Na sličan način o atmosferi u Akademskom pozorištu govori i Miloš, koji, osim što je dugogodišnji glumac Narodnog pozorišta i umetnički rukovodilac Akademskog, za sebe kaže da je članovima i „turistički vodič, mama, tata, psihijatar, terapeut, prijatelj, neprijatelj“, sve po potrebi.

„Iskustvo u Akademskom pozorištu je jedno nepregledno polje, zato što tu dolaze ljudi sa viškom energije ili sa željom da se na neki način isprazne ili sa željom da zapravo nađu sebe ili da ojačaju svoj karakter. To su, generalno, mlađi ljudi koji traže ili neku vrstu hobija ili neku vrstu ventila. Pozorište je u usponu od kad je nastalo i, zbog kvaliteta predstava i priznanja koja smo dobili, ono se izdiglo na neki ozbiljniji nivo, ali nikako ne bismo smeli da zaboravimo da je to izdunvi ventil i da tu zaista treba da dođe svako ko ima potrebu ili da se izradi ili da jednostavno pusti nešto iz sebe.“

I zaista, šta bi jedna ustanova kulture, pogotovo ona namenjena mladima, bila kad ne bi predstavljala utočište? I dok u kulturi, generalno, mnogi pronalaze sigurno mesto, slobodu, utehu ili šta god da im je potrebno, Akademsko pozorište već šezdeset godina predstavlja mesto na kojem mlađi glumci mogu pronaći sve to, ali i sebe.

ТЕКСТ: НЕБОЈША РОМЧЕВИЋ
ЛАКИ КОМАД

Razgovarala: Katarina Mladenović

Sanja Stevanović

– Na putu do uspeha treba preživeti i mnogo padova

Sanja Stevanović studentkinja je dva smera na Filozofskom fakultetu u Nišu. Ona studira Srbistiku i Nemački jezik i književnost, a pored toga uspeva da se volonterski bavi i lekturom. Kroz naš razgovor Sanja je otkrila kako usklađuje svoje obaveze, o prioritetima u životu ali i čime bi volela da se bavi.

Trenutno si na dvojnim studijama na Filozofskom fakultetu u Nišu, studiraš srpski i nemački jezik. Kako je došlo do toga?

Tako je. Trenutno paralelno studiram Srbistiku i Nemački jezik i književnost. Obe ove oblasti su moje velike ljubavi (zvući kao kliše, ali nije tako). Razmatrala sam studiranje nemačkog jezika kao opciju i pre nego što sam počela da studiram srpski jezik, ali u trenutku kada sam upisivala Srbistiku, na Filozofskom fakultetu u Nišu, Departman za nemački jezik nije postojao. On je zvanično počeo sa radom nakon moje prve završene godine Srbistike. Srbistica je ispunila moja očekivanja i postigla sam odlične rezultate tokom te prve godine. Ipak sam odlučila da ispunim svoju želju i studiram i nemački jezik. Verovala sam da to mogu. I, eto mene! Sada sam na Srbistici na trećoj godini, a na Nemačkom jeziku i književnosti na drugoj, i idem dalje. Pronašla sam sebe, odlučila sam da želim time da se bavim i to je to.

Izučavajući oba jezika, usmerila si se više na sam jezik nego na književnost. Šta te je motivisalo na to?

Na studijama su mi itekako prisutni književni predmeti. Većina njih mi je izuzetno interesantna i rado čitam. Ipak, moje prvobitno usmerenje jeste jezik, i to savremeni jezik. Ta eksplikativnost jezičkog sistema, pravila i tendencija da funkcioniše kao neka prirodna pojava, od početka su me privukli na tu stranu. Osim toga, vidim mnogo veće mogućnosti za poređenje srbistike i germanistike preko jezika. Kontrastivna gramatika je ono čime bih najviše volela da se bavim,

uz prevodilaštvo.

Radiš kao lektor u Studentskom dnevnom listu i književnom časopisu Bez limita.

Kako je započela saradnja?

Prvo sam počela da radim kao lektor u Studentskom dnevnom listu. Prijavila sam se na konkurs kao student Srbistike i prošla testiranje. Par meseci kasnije, tako je bilo i za Bez limita. Izazovno je to što se u Studentskom dnevnom listu objavljaju samo novinski tekstovi, a u Bez limita uglavnom književni. Tako da imam mogućnost da steknem iskustvo u različitim stilovima i naučim kako se pristupa kojoj vrsti tekstova. Izuzetno se lepo osećam kada mi pošalju neki tekst da lektorišem, recimo za Bez limita, i vidim da je autor neko od mojih kolega ili ljudi koje poznajem iz okruženja. Radeći za ova dva lista, upoznala sam mnogo divnih mlađih ljudi koji već sada znaju čime tačno žele da se bave i spremno preuzimaju prve korake u ostvarenju sebe na profesionalnom planu. Ne treba učiti samo od profesora, već i od kolega.

Na koji način usklađuješ obaveze oko fakulteta sa lekturom i privatnim životom?

Ključ je samo dobra organizacija. Treba napraviti plan i racionalno rasporediti vreme. Filozofski fakultet ima razumevanja za studente kao što sam ja, te mi, prema Statutu Fakulteta predavanja nisu obavezna, tako da mogu da izaberem predmete koji su mi primarni i uskladim svoje rasporede. Naravno, predavanja se i poklapaju, fizički ne bih uspela da prisustvujem svim. Lekturu radim u slobodno vreme i na nedeljnog nivou imam različit broj tekstova, tako da ih podelim za one dane kad imam najmanje obaveza oko fakulteta. Što se privatnog života tiče, uvek se mora naći vreme za druženje i putovanja. Imam tu sreću da sam okružena ljudima koji imaju dosta razumevanja za moj ritam života, tako da se malo više oni upravljuju prema meni i hvala im na tome. Najbitnije je oko sebe imati ljude koji su u isto vreme vetar u leđa i sigurna luka.

S obzirom na veliki broj obaveza, koji su ti prioriteti u životu?

Trenutno su mi prioritet ispti na fakultetu. Ja sam, ipak, tek na polovini studija i imam još mnogo toga da naučim. Naravno, najbitnije mi je da su ljudi oko mene dobro, živi i zdravi. Što se mene lično tiče i usmerenja moje energije, to ide na učenje.

Koji su tvoji planovi za budućnost?

Još uvek je rano govoriti o planovima za budućnost. Nikad se ne zna šta će život novo doneti. Ono što sada mogu da kažem, to je da bih volela da se bavim prevodilaštvom i naučnim radom, kontrastivnom gramatikom, jer mislim da bih na taj način najbolje spojila svoja znanja iz srpskog i nemačkog jezika i to bi bilo nešto najpribližnije onome kako ja sebe zamišljam na poslovnom planu u budućnosti.

Šta bi poručila svojim kolegama studentima?

Da nikada ne odustaju. Da budu uporni, da veruju u sebe i da se ne predaju. Mnogi mlađi ljudi odustanu od svojih želja i snova čim najdu na prve poteškoće, gledam to stalno. Ali na putu do uspeha treba preživeti i mnogo padova. I ja ih imam i znam da će se dešavati i dalje. Važno je zacrtati cilj, raditi na sebi i čuvati one ljudе koji će biti podrška u svakoj situaciji. Sve ima smisla samo ako smo zadovoljni sami sobom i ako su drugi zadovoljni nama.

Razgovarala: **Katarina Mladenović**

Strahinja Kostadinović

- Bez smisla nema budućnosti čovečanstvu ma koliko mi u tehničko-tehnološkom smislu napredovali

Strahinja Kostadinović student je prve godine Istorije na Filozofskom fakultetu u Nišu. Pored ljubavi prema „učiteljici života”, on gaji i ljubav prema pisanju, i to pisanju poezije, a dobitnik je brojnih nagrada iz oblasti književnosti. U razgovoru za naš medij, Strahinja otkriva kako je počeo da piše a objasnio je i zašto je odabrao profesiju koja ne može da mu donese veliku finansijsku dobit.

Dva puta si bio nosilac nagrade „Đak generacije”. Zašto si odabrao da svoje obrazovanje nastaviš na Filozofskom fakultetu?

Strahinja: Nagradu „Đak generacije“ sam i na kraju osnovne i na kraju srednje škole dobio prevashodno (premda ne i isključivo) na osnovu postignutog uspeha na brojnim državnim takmičenjima iz oblasti društveno-humanističkih nauka, te je negde logično bilo da svoje obrazovanje nastavim na Filozofskom fakultetu u Nišu i to, konkretno, na Departmanu za istoriju. Ipak, pored interesovanja za „učiteljicu života“ koje je raslo još od detinjstva (od ilustracija iz Velike enciklopedije istorije koju sam dobio od roditelja), nameru da se posvetim proučavanju ljudske prošlosti posebno je utvrdio vladajući negativni odnos prema studiranju ma čega što ne dovodi do nedvosmislenog ostvarivanja finansijske dobiti. Upravo se kroz ovu materijalnu korist i gleda kolika je perspektivnost određene nauke. No, mene je pre privukao

onaj natpis sa Apolonovog proročišta u Delfima, koga je naš slavni akademik Vladeta Jerotić često spominjao, a koji je upozoravao svakog ko želi da dozna nešto iz budućnosti ovim rečima: „Spoznaj sebe!“. Upoznavanjem sebe počinje potraga za smisлом, a bez smisla nema budućnosti čovečanstvu ma koliko mi u tehničko-tehnološkom smislu napredovali. U tom traganju za smisalom ključnu ulogu imaju društveno-humanističke nauke i zato se nadam da će u što skorije vreme one zauzeti zasluženo mesto.

Kako je došlo do toga da počneš da pišeš?

Koliko malo deli biće od nebića, nešto od ničega, toliko malo deli i svakog čoveka od bivanja umetnikom. Kada sam shvatio taj savršeni suvišak, nije mi ostalo ništa drugo pametno i dostoјno da učinim, nego da se trudim da budem zahvalan. Naš narod kaže: „Pamti, pa vrati“, te ja kroz pisanje izražavam tu blagodarnost tome, u čemu nisam bio učesnik, pokušavajući da iskažem kako se sve što postoji prelama kroz mene čineći me ipak učesnikom stvaranja koje je bilo na početku, a upravo zbog umetnosti nikada neće doći do svršetka.

Koji stil pisanja ti je bliži, poetski ili prozni, i zašto?

Oba stila otvaraju neslućene horizonte, s tim što bih rekao da poezija to više čini čitalačkoj publici, a proza samom autoru. Ja sam se priklonio prvom navedenom stilu još iz jednog razloga, a to je da mi se čini podesnijim da se pesničkim načinom izražavanja približavam onoj Čehovljevoj maksimi, neretko predstavljanoj kao književni ideal, koja kaže da treba pisati tako da rečima bude usko, a mislima široko.

Gde pronalaziš inspiraciju za pisanje?

Gde sam je tražio, nisam je nalazio. Kada mi je dolazila, dešavalo se da je ne prepoznam ili da se uplašim, jer inspiracija je iznenađenje. Premda mislim da smo ipak imali susrete, neka bolje ostane na ovome, da ne bih morao sebe da demantujem.

Kako je došlo do saradnje sa književnim časopisom „Bez limita“?

Saradnju sa književnim časopisom „Bez limita“ ostvario sam zahvaljujući Sanji Stevanović, preduzimljivoj lektorki ovog časopisa, koju poznajem budući da smo išli u istu gimnaziju. Ona je pratila moj književni rad i predložila mi da pošaljem neka svoja dela i na taj se način priključim grupi izvrsnih ljudi koje na različite načine okuplja ovaj časopis.

Navedi nam neke od književnih nagrada koje si do sada dobio. Na koju od nagrada si najponosniji?

Laureat sam književnih konkursâ koje su organizovali Filozofski fakultet u Nišu (prva nagrada), Književni klub „Mala ptica“ u Beogradu (prva nagrada), Društvo za srpski jezik i književnost Srbije u Beogradu (druga nagrada), te Narodna biblioteka „Stojan Trumić“ u Titelu (treća nagrada) no, ma koliko stereotipno zvučalo, najponosniji sam na prvu osvojenu nagradu. To je bila druga nagrada na međunarodnom Svetosavskom književnom konkursu 2018. godine koje je raspisalo Društvo „Sveti Sava“, najstarije aktivno srpsko građansko društvo osnovano 1886. godine.

Da li planiraš da izdaš samostalnu knjigu?

Strahinja: To mi je, naravno, velika želja, ali ne treba mnogo žuriti. Od silne želje ne vidimo određene stvari, pa pokušavamo da svoje želje ispunimo po svaku cenu što se završava time da ponovo nismo zadovoljni.

Čime bi voleo da se baviš u budućnosti?

Voleo bih da se bavim svime čime sam se bavio i do sada, samo na neki novi način.

Konkurs za najbolje pesme i priče

STUDENTSKO PERO

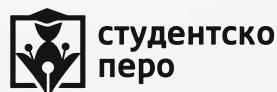
Ukoliko ste student Univerziteta u Nišu i volite da pišete, pozivamo vas da učestvujete na književnom konkursu "Studentsko pero" koji raspisuju Studentski kulturni centar - Niš i Akademski list Presing.

Na konkursu možete učestvovati sa najviše tri pesme ili tri priče (maksimalna dužina 10 hiljada karaktera).

Od pristiglih radova stručni žiri će iz obe kategorije izabrati po tri najbolja, koji će potom biti i objavljeni u specijalnom dodatku Akademskog lista Presing.

Rok za slanje je 1. decembar 2020. godine, a svoje pesme i priče možete slati na adresu Studentski kulturni centar, Šumatovačka bb, 18000 Niš ili mejl adresu studentskopero@skc-nis.rs, sa naznakom "za književni konkurs Studentsko pero". Za sve dodatne informacije možete nam se obratiti na telefon 018/523364.

Srećno!

PRESSING

Razgovarala: Katarina Mladenović

Nikola Mihajlović

- Mnoge stvari gube smisao čim prestanemo da napredujemo i upadnemo u rutinu

Nikola Mihajlović student je treće godine na smeru Srpski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Nišu. Pored odličnog proseka 9,59 i toga što volontira kao lektor, Nikola ima vremena i za sebe ali i za učenje novih jezika. O svemu ovome smo razgovarali sa njim.

Šta te je motivisalo prilikom odabira fakulteta?

Oduvek sam voleo jezike a tokom srednje škole zavoleo sam i književnost. Doduše, vagao sam se da li mi je bolje da studiram psihologiju ili neki jezik i na kraju sam se opredelio za srpski jezik i književnost. Nisam imao nikakvu ideju o tome kako izgleda studijski program, šta se sve proučava, kako se polažu ispiti. Ali mogu reći da sam prilično zadovoljan onim što studiram. Čini mi se da je ovo upravo ono što mi najbolje leži.

Baviš se lekturom godinu dana. Radiš kao lektor za Studentski dnevni list, kao i za književni časopis Bez limita. Kako je došlo do saradnje?

Nikola: Biće skoro dve godine kako lektorišem novinarske tekstove za Studentski dnevni list.

Prijavio sam se na konkurs, ali su me pozvali tek posle nekog vremena, jer su sva mesta bila popunjena. Vremenom sam se uhodao u ritam, a pomogle su mi i kolege koje su tamo pre mene. Za Bez limita lektorišem od letos. Smatram da je korisno to što su tamo uglavnom književni tekstovi, te to može da mi pomogne ako se budem ozbiljnije bavio lekturom.

Odličan si student. Na koji način uskladuješ obaveze koje imaš kao lektor sa obavezama na fakultetu i sa svojim privatnim životom?

Dolazim u situacije da imam više obaveza oko studiranja, pogotovo tokom ispitnih rokova, i tada se još malo udaljam od prijatelja. Inače uspevam da izbalansiram studiranje sa privatnim životom. Trudim se da nađem vremena i za izlaska i za kafenisanja, ali i za sebe. Ključ do ravnoteže nalazi se u dobrom planiranju. Nekad se desi da moram da odstupim od zacrtanih planova, ali se trudim da ih se držim i sve postignem na vreme.

Dolaziš sa juga Srbije. Da li smatraš da je opravдан negativan stav prema dijalektima koji se razlikuju od standardnog?

Svaki dijalekat je jedna varijanta određenog jezika. Upravo ta različitost predstavlja kulturno bogatstvo. Ne postoji nijedno naseljeno mesto gde se govori čistim standardnim jezikom. Jedni dijalekti su bliži standardu, drugi su udaljeniji, ali to ne znači da oni treba da budu zapostavljeni. Činjenica je da se svako od nas najslobodnije oseća kada se služi dijalektom; ipak je on naš maternji jezik. U formalnijim situacijama treba se služiti standardnim jezikom, ali u slobodno vreme dijalektom. Nema potrebe za osećanjem stida, svi dijalekti su ravноправni. Ne treba da budu meta podsmeha, već da se paralelno i bez ustezanja koriste sa standardnim jezikom.

Tečno govorиш bugarski jezik i prevodio si sa bugarskog na srpski. Kako je došlo do toga?

U okviru izbornih blokova na Fakultetu učio sam bugarski jezik skoro dve godine. Kada sam saznao da imam mogućnost da naučim još jedan jezik, shvatio sam da mi se ukazala prilika da upotpunim jedan od životnih ciljeva – učenje jezika. Znači mi to što poznajem još jedan slovenski jezik, a što može da mi koristi u budućnosti. U Velikom Trnovu sam proveo skoro mesec dana i tada sam najbolje savladao jezik. Kasnije smo na Fakultetu odlučili da prevedemo delić savremene bugarske književnosti, koja je gotovo nepoznata kod nas, i otvorimo vrata budućim delima. Uskoro izlazi knjiga sa prevedenim delima.

Koji su tvoji planovi za budućnost, čime bi voleo da se baviš?

Zasad se trudim da se fokusiram na studiranje, a da kasnije razmišljam o poslu. Istina je da se teško dolazi do posla, ali to nije nemoguće. Mislim da bi mi odgovaralo da se i dalje bavim lekturom. Volim gramatiku, najviše mi odgovaraju morfologija i sintaksa, tako da bih voleo da sutradan još detaljnije proučavam ove oblasti. Postoje mnoge stvari koje nisu opisane i ispitane dosad, a koje bi trebalo da to budu.

Šta bi poručio ljudima?

Najvažnije je da se bave onim što vole i što čini sferu njihovih interesovanja. Ako nešto treba da rade na silu, niti će se oni osećati ispunjeno, niti će rezultati biti najbolji. Uvek mora da se radi na sebi, da se usvajaju nova znanja, da se upoznaju novi ljudi, da se menjaju loše osobine. Čini mi se da mnoge stvari gube smisao čim prestanemo da napredujemo i upadnemo u rutinu. I mora da se napravi ravnoteža između obaveza i slobodnog vremena.

Razgovarala: **Katarina Mladenović**

Aleksandar Đokić

- Čast je i privilegija raditi u mediju
koji nije podložan nikakvom pritisku

Koliko je važno imati praksu od samog početka studiranja, volontirati, ići na seminare i radionice, pokazuje Aleksandar Đokić, apsolvent novinarstva na Filozofskom fakultetu u Nišu. Zahvaljujući svom angažovanju on je pronašao posao u struci.

Pored značaja formalnog i neformalnog obrazovanja, sa Aleksandrom smo razgovarali i o drugim temama.

Šta te je motivisalo da upišeš smer Novinarstvo na Filozofskom fakultetu u Nišu?

Prvenstveno sam bio student biologije na Prirodno-matematičkom fakultetu u Novom Sadu pa okušao sreću na prijemnom na Medicinskom fakultetu i, naravno, pao hemiju. U drugom roku sam video da ima slobodnih mesta na Pravnom i Filozofskom i rešio da okušam treću sreću na Departmanu za novinarstvo. U početku nisam znao šta će me čekati i da li sam ja prava osoba za jedan ozbiljan i odgovoran posao. Sticajem okolnosti, sve se promenilo tek nakon junskog roka. Mislim da sam tada shvatio da sam pronašao sebe.

Od početka studiranja pohađao si seminare i radionice i želeo si da se edukuješ i van fakulteta. Koliko je neformalno obrazovanje važno za jednog novinara?

Mnogo! Smatram da sam mnogo naučio na seminarima i raznim radionicama, ponekad sebi kažem, više nego na fakultetu, dok mi je, sa druge strane, fakultet pomogao da sazrim kao osoba i kao budući novinar. Seminari su bukvalno rečeno "blago" novinarstva i, kao osoba koja je pohađala preko 20 seminara koji su usko vezani za novinarstvo (nije hvalospev), i dalje "smaram" mlađe koleginice i kolege da se prijavljuju jer kontakti su sve u ovoj vrsti posla. Mišljenje mene, a i mojih kolega, je da novinar nije novinar ako nema svoje stalne kontakte i svoje stalne izvore iz kojih može neumorno da crpi informacije.

Kako si uspevao da uskladiš svoje obaveze na fakultetu sa svim dodatnim stvarima kojima si se bavio?

Uspevao sam nekako jer su sve dodatne aktivnosti bile uglavnom vikendom. Ukoliko su bile tokom radnih dana, onda sam žrtvovao predavanja i vežbe na fakultetu. Nikada mi nije bilo teško da uskladim sve to jer mi je bilo neophodno, imao sam želju da napredujem u mnogim stvarima koje su mi u tom momentu bile bitne. Neki seminari su mi toliko pomogli da sam imao predznanje pre samog predmeta koji bih slušao u narednom semestru, kao što je Multimedijalna škola novinarstva u Media i reform centru, koju sam pohađao dva puta. Jедно divno iskustvo, takođe, je Erasmus+ program, i boravak u Moldaviji, gde sam obišao njihove medije i saznao na koji način funkcionišu, rade, i na kraju, preživljavaju.

Sa svojim radijskim i tv prilozima učestvovao si na različitim takmičenjima.

Koje je za tebe bilo najznačajnije?

Zapravo sam konkurisao za radijski i TV prilog, ali nisam osvojio ništa.

Ovde mogu da dodam i istaknem nagradu na foto-konkursu "Diskriminacija na videlo" u organizaciji Pravnog fakulteta i Pravne klinike, gde sam osvojio prvu nagradu. Veliku pomoć sam tada imao od prof. Marije Vujović koja mi je pomogla oko odabira fotografija. U pitanju je fotografija Marine Adamović u kolicima koja nije mogla da uđe u Ideu u centru grada zbog stepenika. Glavni problem je bio taj da nije postojala rampa. Nekoliko nedelja kasnije, rampa je postavljena.

Najznačajnije do sada što sam radio tiče se projekta koji se zove "Dan u tvojim cipelama". To je projekat Novosadske novinarske škole koji se bavio osobama sa invaliditetom. Sam proizvod projekta bio je prilog moje koleginice i mene na temu izveštavanja o osobama sa invaliditetom u Nišu. Naporno smo radili i učinili ceo projekat zanimljivim, iako tema uopšte nije bila laka. Sam projekat smo promovisali kasnije na lokalnim televizijama u Nišu.

Angažovao si se i kao novinar u Studentskom dnevnom listu, a kasnije si postao

i njegov glavni i odgovorni urednik. U kojoj meri ti je to koristilo?

Da nije bilo Studentskog dnevnog lista, ne znam da li bih pronašao sebe u novinarstvu. U SDL-u su nastali moji prvi tereni, intervjuji, izveštaji... Nešto što nikada neću zaboraviti. Za četiri godine napredovao sam do glavnog urednika i nije bilo nimalo lako. Imao sam uspona i padova, ali i grešaka. Na njima i danas učim. SDL mi je doneo brdo seminara, puno sjajnih kontakata i nešto najbolje od svega - divne koleginice i kolege. Uredništvo i danas funkcioniše kao celina i na to sam jako ponosan! Teška srca sam predao "lestvicu" kolegama, ali znam da je SDL u pravim rukama. Mali oblak medijskog neba u Nišu.

Imao si prilike da se baviš i istraživačkim novinarstvom, naime, radio si u "Insajderu" sa Brankicom Stanković. Možeš li nam reći nešto više o tome?

To je prilika koja mi je dala vетar u leđa da ne odustanem od ovog posla. Meni je ogromna čast i zadovoljstvo da sam mogao da sarađujem sa Brankicom i njenim timom, koji su, za mene lično, sinonim istraživačkog novinarstva u Srbiji. Period od mesec i po dana prakse možda je i najlepši u mom životu tokom studiranja. Pre prakse pisao sam za njihov portal o protestima građana kada je Grad Niš prepustio aerodrom "Konstantin Veliki" u ruke Beogradu, a nakon prakse, o protestima "1 od 5 miliona".

Odnedavno radiš u Media&reform centru u Nišu. Šta misliš, koliko ti je praksa pomogla da dobiješ taj posao?

To je zaista jedna fantastična priča koja je, verovala ili ne, nastala upravo na seminaru, odnosno, Medijskoj letnjoj školi. U dogовору са urednicom, bio sam na praksi nekih mesec i po do dva, i na kraju počeo da radim kao koordinator javnih događaja i novinar. Čast je i privilegija raditi u mediju koji nije podložan nikakvom pritisku. Raditi svoj posao profesionalno i odgovorno je ideal novinarstva danas u Srbiji, a to je retkost. Praksa, kontakti i moja komunikacija sa medijima i ljudima su me doveli na mesto gde sam sada, u to sam uveren. Da se nisam posvetio seminarima i ostao samo pri knjizi, ne znam da li bih nekada uspeo da napredujem toliko i da dođem ovde gde sam danas.

Kako vidiš budućnost novinarstva u Srbiji?

Teško pitanje. Sada, iz ove perspektive, meni izgleda kao da smo zaraženi virusom od koga nema leka, a ja sam osoba koja je većito pozitivna, ali kada su u pitanju mediji, retko. Kršenje Kodeksa novinara Srbije i kršenje Zakona o javnom informisanju su svakodnevница u medijima i to je postalo normalno, što je meni bolesno. Sa druge strane, imamo medije koji jesu kredibilni, ali koji ne dopiru do svih građana. Ostajem u nadi da ćemo se oslobođiti ovog virusa jer, kako kaže stara narodna: "Nada nikad ne umire".

Koji su tvoji planovi za dalje?

Aleksandar: Plan mi je da što pre završim ispite koji su mi ostali, kao i da se usmerim ka učenju novih stvari, što kroz posao, što kroz druge razne edukacije i seminare. Voleo bih da upišem master a potom i doktorske studije, jer mi je želja da svoje znanje prenosim, kako bi i drugi mogli da uče od mene, kao što sam ja učio od zaista poznatih novinarskih imena.

Šta bi poručio drugima koji bi želeli da krenu tvojim putem?

Aleksandar: Samo rad, upornost i posvećenost mogu dovesti do uspeha u ovoj vrsti posla. Nikako ne pokleknuti na prve izazove, jer prvi put ne znači i poslednji. Čistog obraza u nove pobede!

Piše: Jovana Kovačević

Ljubav prema pevanju i narodnim igramama u akademskim ansamblima

Ko god kaže da u našem gradu kultura nije baš na zavidnom nivou, jako se vara. Brojni događaji, muzičke i scenske pozornice, alternativne izložbe, mladi umetnici koji nastupaju u Obrenovićevoj, kao i, naravno, dobro poznate institucije sa dugom tradicijom, pružaju neophodnu dozu umetnosti svima koji žele da na trenutak uspore i obrate pažnju na njih. A da je kulturni milje raznovrstan, pokazuje i Studentski kulturni centar - Niš sa svojim brojnim ansamblima.

Dok su neki ansambli, kao što su Akademsko pozorište i Akademski folklorni ansambl „ORO“ već naširoko poznati, ne može se reći ni da drugi delovi ovog kulturnog centra zaostaju. Akademski hor i Ženski akademski hor, a sa njima i Veliki narodni orkestar, takođe su nosioci brojnih priznanja, stečenih ne samo u Srbiji, već i na festivalima u mnogim evropskim zemljama.

„U horu sam tek godinu dana, i samo mogu da kažem da mi je velika čast i zadovoljstvo da budem njegov član. Ostali članovi su sjajni ljudi, a druženje i dobar provod su uvek zagarantovani. Pored brojnih nastupa u Nišu i okolini, najviše se radujem turneji u Barseloni koja nas očekuje u toku naredne godine.“

Reči Andree Dimitrijević (20), članice Akademskog hora SKC-a, pokazuju koliko kulturne organizacije za mlade njima znače, a ona dodaje i da prema Akademskom horu gaji jednu veliku ljubav. Slično je i sa Nikolom Jankovićem (21), koji nakon tri godine u ovom horu i dalje jednako uživa.

„Sviđa mi se što se dosta družimo. Atmosfera je divna, pomažemo jedni drugima, tešimo jedni druge. Kad odem na probu, zaboravim na probleme i uvek se sa osmehom vratim kući.“

Ono što najviše privlači ljude ovim ansamblima može biti činjenica da njihova tradicija i njihova srž počivaju upravo na mладима. To su mesta gde pevači, igrači, muzičari imaju priliku da izraze sebe i daju svoj doprinos tokovima kulture. Ovo su mesta gde se i mlati nešto pitaju, gde se, pored negovanja tradicionalnih pesama i igara, izvode i savremenija dela, i gde se dobija najbolje od svih stilova i epoha.

Za mlade umetnike, koji tek traže svoje mesto, takva sloboda je neprocenjiva. A za Jovanu Ilić (27), koja je bila članica folklornog ansambla petnaest godina, ples nije bio samo način da izrazi sebe, već je u njemu pronašla i sigurno mesto.

„Jako je lep osećaj kada rastete sa nekim ljudima, idete iz grupe u grupu zajedno, a onda dođu i ta nezaboravna putovanja. Tamo sam našla sigurno mesto, na koje bežiš od svih problema, prave prijatelje koji su postali kao članovi porodice. Za mene je sve što podrazumeva muziku nešto lepo, a kada to podelite sa dragim ljudima, sreća postaje veća. Igrate u istom ritmu, srca vam kucaju isto, razgovarate pogledom.“

Uz sve specifičnosti ovih ansambala, čini se da se u svakom kao najvažniji činilac javlja ista stvar – ljubav. Ljubav prema muzici, igri, pevanju, a kako kaže Vladica Janošević (29), jedan od umetničkih rukovodilaca folklornog ansambla, i ljubav prema tradiciji, narodnim nošnjama i kulturama raznih krajeva sveta. Za članove ansambla on kaže da su kao velika porodica, i da je timski rad uvek prisutan. Moglo bi se reći da da je u svim ansamblima Studentskog kulturnog centra umetnost prožeta ljubavlju. A zar nije to i poenta bavljenja umetnošću?

Научно технолошки парк Ниш (НТП Ниш) је организација која у блиској сарадњи са Универзитетом у Нишу и академском заједницом обезбеђује потребну инфраструктуру и подршку иновативним предузећима у развоју и остваривању пословних успеха на тржишту, посебно у области високих технологија.

Град Ниш је јасно дефинисао визију и озбиљним корацима доприноси да се она и оствари – Град Ниш као регионални центар, препознат је и признат као центар развоја напредних технологија у региону у који креативни и смели људи долазе са свих страна да граде будућност и мењају свет.

НТП Ниш кроз најразличитије активности (предавања, радионице, дружења) настоји да сту-дентима обезбеди што боље разумевање основних предузетничких појмова, вештина и стартап методологија, али и да им на најбољи начин из прве руке приближи како заправо изгледа један динамични развојни пут и мотивише их на одлуку да закораче у свет технолошког предузетништва.

Један од значајнијих циљева НТП Ниш јесте стварање услова и креирање амбијента за започињање и развој сопственог иновативног „бизниса“ од стране активних и дипломираних студената.

Задатак НТП Ниш је, такође, да проактивним повезивањем студената са успешним компанијама члановима парка унапреди њихове формалне и неформалне односе и на тај начин допринесе повећању запошљивости младих образованих кадрова након завршених студија.

Повезивање студената са пословним светом огледа се и у стварању могућности за обављање стручне праксе, развој каријере у технолошко-развојним и стартап компанијама, као и за укљу-чивање и сарадњу на њиховим истраживачким пројектима са циљем комерцијализације.

Драги студенти, добро дошли у Научно технолошки парк Ниш!

НАУЧНО
ТЕХНОЛОШКИ
ПАРК
НИШ